

ZELENÉ LÁSKY

I.

Za plného bezvětří, za humny v meziplotí chvějí se trávy. Víc a víc trav. To světlo kolem není ráno, to na stéblech není rosa – ony se potí, pnou, sténají,

jedna tráva dělá druhé, co ta první ráda má, až vzdušné zámky povolí a vyhřeze smršť Adama, smršť mlýnků mámivé rozkoše, vířených palci mihn timerů se Ev.

A jde těch dívek stále víc. Kdybych stavět je měl, tak hudbou, která lásku snáze odděluje od plev,

a dále do not zapsal bych: když po té lechtivé louce spolu s chlapci procházejí se bosy, že nad Ouvarem hřmít počíná, že krajinu prostupuje a bezvětří obtahuje cosi, co tu bude coby dup, co káču psího strachu mrská u chalup,

jistě bouře.

II.

A pak Ouvar pod jedním bleskem a rudé střechy zmalované leskem táhnou té slotě naproti, lákající na nedomykavost krovu, kterou tesař tu ponechal, kde v spárách úkryt pro autora, kde domov můj.

Ale neprší. Jestli někde hučí tekuté, pak je to slza nevsáklá do vrstevnic mozolů těch, co tady do úmoru dřou: čím slanější, tím menší hospodáři škoda, čím sladší, tím větší hřích.

Sladké? Ochutnal bych! Zvolá Adam, rozkročený od východu k západu, a svede špás v chór a chór najde si terč: pozemskou voliéru, zvěř boholidskou, jež

shodila křídla a nasadila paroží, ohnivý keř aby
rozmetala –

III.

Ležela v klidu, malá. Neuhořela, jen to zabořelo, jak
se potopil,

rozevřela nohy doširoka, cítila, že oceánem tmy letí
mírné ryby, že do huby nastřeluje se jim žhavé
klestí a ony zas v hlubinách mizí, už se zuby,
s čelistí žraloka,

v klidu ležela, malá, a leží na něm dosud, oba
vyhřátí,

probírají těla, svědivé maso, nespěchají, užívají si
tak, že mi zpomalují báseň, abych si prohlédl biče,
pod nimiž gejzíry krve před dopadem tak omamně
cukernatí,

leží v klidu, malá, drží pevná řadra,

a on pecky višní do nich střílí a nervózním smíchem
plaší chutě, jež stále více plané, myslím, že už brzy
její miláček vstane a celou vahou na ta prsa stoupne
si a zašteká do krajiny po krajině břišní:

Lese! Mezi kmeny zakládám kmen, mezi tvými teď
porostou moji, jako tvé děti i lidské se vzpřímí,
úplně slyším ty jejich koruny sešikované v roji, až
čeří se rybníky,

člověče! V těch vodách jsme se milovali, zůstaly po
nás sladké, a dosud stále rozkoš v přílivech přiráží
na naše vybělené kosti, rozkoš jak loď se
zaseknutou plachtou, jejíž tisíc a jeden sten už tisíc
a jeden rok svíjí se v křečích bezobsažnosti –

IV.

Při svítání mlha s lehkými tóny kouře.

Dobře, ptáci, už vstávám, i já chci vidět zázrak, jak
neskutečně rychle hojí se jizvy bouře za plného
bezvětrí, za humny v meziplotí, kde chvějí se trávy.
Víc a víc trav.

To světlo kolem není ráno a na stéblech není rosa, to
milenci se potí, pnou, sténají

a tráva je studuje: zalezlá v knihovně polibků až
vzadu na tichém místě, kam nedolehnu boje,
listuje grimasami tisícera orgasmů, načítá blesky,
hromy, ohňostroje

i všechny zkratky z experimentu sebenebe, tělesná
postižení, jež nesežehla hranice ani pec krematoria,
načítá v dějinách první, syrový nápěv Ave Maria
a chrlí jej vzhůru do oblak –

V.

Jindy ještě spím, ale dnes jsem zvědavý.

Na mrak nad Ouvarem, na bouři, která štěpí
stromy, která práh všech prahů z nich sbíjí, a přitom
neleká,

jindy stejně jako vy utíkal bych do daleka, ale dnes
ne, a není ani kam, poryv větru už smetl veřejné
i neveřejné domy, nezůstal na kameni kámen, neboť
sebemenší barikáda nesmí lásce v cestě stát, lásce
vás dvou při návratu k počátku.

K jízdě na hřbetu hada lačnického po svém ocasu,

k bohaté snídani po vášnivé noci, kterou si
v županech servírujete na terasu, a kde čas od času
ruku zvednete a nabídnete obzorům.

Není to sklenka džusu, po čem touží.